

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 531/2025
29.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић, Александра Степановића и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Петровића, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Петровића - адвоката Марка Димитријевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К.бр. 134/24 од 30.08.2024. године и Вишег суда у Јагодини Кж.1.бр. 180/24 од 12.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Петровића - адвоката Марка Димитријевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К.бр. 134/24 од 30.08.2024. године и Вишег суда у Јагодини Кж.1.бр. 180/24 од 12.12.2024. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К.бр. 134/24 од 30.08.2024. године окривљени Иван Петровић оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци и кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 06.06.2024. године па до упућивања окривљеног у установу за извршење кривичних санкција. Према окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеним и одлучено о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе одређено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж.1.бр. 180/24 од 12.12.2024. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Ивана Петровића и његовог браниоца

по службеној дужности адвоката Јоване Димитријевић и браниоца Звонка Марковића и пресуда Основног суда у Јагодини К.бр. 134/24 од 30.08.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ивана Петровића - адвокат Марко Димитријевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостпеном суду на поновни поступак.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног Ивана Петровића – адвокат Марко Димитријевић, у поднетом захтеву за заштиту законитости иако не нумерише указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 500. став 1. тачка 6) ЗКП, наводима да је у оптужном акту предложено да се окривљеном због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ изрекне казна затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, а да се за извршење кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ изрекне казна затвора у трајању од 1 године, те да се окривљеном изрекне јединствена казна затвора у трајању од 2 године и 2 месеца, док је суд изрекао казну која је виша од предложене у оптужном акту.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП постоји, поред осталог, када је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, односно уколико суд изрекне врсту казне која није допуштена по закону или која није предвиђена за одређено кривично дело, или ако прекорачи најмању или највећу меру прописане казне, или ако изрекне споредну казну када то није допуштено, односно не изрекне споредну казну у случају када је њено изрицање обавезно.

Одредбама члана 500. став 1. тачка 6) ЗКП, прописано је да оптужни предлог, поред осталог, садржи предлог врсте и мере кривичне санкције и мере чије се изрицање тражи.

Суд није везан предлогом јавног тужиоца који се односи на врсту и меру кривичне санкције која ће окривљеном бити изречена, већ је везан општим правилима

о одмеравању казне, прописаним одредбама 54. Кривичног законика, односно прописаном казном за одређено кривично дело.

Одредбом члана 194. став 1. КЗ је прописано да ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, казниће се затвором од 3 месеца до 3 године, док је одредбом члана 138. став 2. КЗ прописано да ко дело из става 1. тог члана учини према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице казниће се затвором од 3 месеца до 3 године.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је окривљеном Ивану Петровићу због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ суд утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци, а због извршења кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци, то је по оцени овога суда приликом одмеравања казне у односу на окривљеног кривични закон правилно примењен, обзиром да је окривљеном за кривична дела за која је прописана казна затвора од три месеца до три године изречена казна затвора у трајању од по годину дана и осам месеци, односно, у оквиру законског распона за та кривична дела.

Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Петровића у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) у вези члана 500. став 1. тачка б) ЗКП, одбијен као неоснован.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је дошло до прекорачења граница оптужног акта од стране суда, јер не постоји идентитет између оптужбе и пресуде, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји, односно не

образлаже се на који начин су нижестепени судови правноснажним пресудама учинили означену повреду закона.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440.ЗКП, наводима да на основу резултата целокупног доказног поступка није доказано да је окривљени извршио кривична дела која су му стављена на терет оптужним актом, те у вези са тим износи сопствену оцену изведених доказа и то одбране окривљеног, исказа саслушаних сведока и писаних доказа у списима предмета. Поред наведеног, бранилац нумерише и образлаже и повреде закона из члана 16. став 5. и члана 237. ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као ни повреде закона из члана 16. став 5.) и члана 237. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд, захтев у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредби члана 491. став 1. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић